

DŽODI ELEN
MALPAS

DŽENTLMEN O TOME NE PRIČA

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jodi Ellen Malpas

A GENTLEMAN NEVER TELLS

Copyright © Jodi Ellen Malpas 2023

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Meni kao mlađoj. Ko bi rekao?

Prvo poglavlje

*O*či u oči s belim pastuvom. Telo mi je potpuno nepomično. Ali srce? Grmi mi u grudima. Moj puls? Tutnji. O bože, nikad nisam bio ovako živ. Ne znam da li od straha ili uzbuđenja. Polako podižem pogled od konjske njuške do jahača. Konjanik zuri naniže u mene, jedva vidljivih očiju u senci nisko natučenog šešira i visoko obmotane marama. Ljubopitljive oči blago škilje dok me gledaju, siguran sam u to. A onda mali blesak. Osmehuju se?

Udišem i povlačim se jer moram da vidim konjanika, ruke, telo, noge i sve jer sam uveren da to uopšte nije konjanik.

Međutim, veličanstveni pastuv se pomera pre mene, propinje se na zadnje noge i zanjišti, glasno i zastrašujuće, što mu je verovatno i namera. Zateturam se unazad i padam na zadnjicu na kamenje, ali nekako uspevam da ne oborim pogled. Jahač se nasmeje, ali naglo začuti.

„Bože moj“, šapnem dok gledam kako klizi s konja i polako mi prilazi uprkos upozorenju njena dva sadruga – oni su zasigurno muškarci – koji ostaju tek nekoliko metara dalje, a konji im nestrpljivo udaraju po zemlji. Ona mi pruža ruku,

a ja prihvatam krhku šaku u rukavici i ustajem. Sigurno sam bar za glavu viši. Približava mi se. Još bliže. I još bliže. Podiže se na prste. Zatvaram oči i udišem, zadržavši dah. Obraz mi je vruć od njenog daha na licu jer je spustila maramu. I onda joj se usne naslanjaju na moj grub obraz.

Magija.

Njeno lice. Želi li da ga vidim? Pošto je spustila maramu.

Brzo otvaram oči i trepćem, veoma zbunjen, mahnito brzog srca, ali ne vidim ništa ispred sebe. Bar ne ljudsko biće, ali konj je tu i jahač mu je i dalje na leđima.

Šta li se, zaboga, upravo dogodilo?

Podižem ruku do obraza i opipavam ga dok moja sestra žuri do mene kako bi mi pomogla da ustanem, ne skidajući pogled sa veličanstvenog belog pastuva. Sledećih nekoliko trenutaka dok jahač ne podbode konja u trk, pokušavam da zapamtim svaku pojedinost pre nego što trojka odgalopira u daljinu, podižući prašinu sa zemlje koja se trese. Okrećem se u mestu, opčinjen, zanemem, glave koja samo što ne pukne od pritiska reči koje mi plutaju u mozgu.

Uz prigušen krik sedam i osvrćem se, pomalo izgubljen. Uzdahnem kad shvatim da sam, naravno, na svom krevetu, a ne prepušten na milost i nemilost drumskih razbojnika. Ili razbojnice. Mora da je žena. Kad god to sanjam, pojavi se nešto novo. Ovog puta – poljubac. Blagi bože, opsednut sam.

Skačem s kreveta i prilazim pisaćem stolu pored prozora. Podižem pero i umaćem ga u mastionicu, ali ne sedam – nemam vremena – moj um mora da izbaciti reči. Miris konja. Golicanje njegove grube dlake kad smo stajali jedno ispred drugog. Galopiranje mog srca koje je, siguran sam u to, tutnjalo glasnije od konjskih kopita u punom trku. Pišem sve

dok me šaka ne zaboli. Ispuštam pero, uzdišem i provlačim prste kroz kosu pa pogledam kroz prozor.

Naginjem se i razgrčem polunavučene draperije, usredsređen na devojku koja lebdi po kaldrmi. Ledi Taja Vinters. Poznata kao i mlađa sestra mog zeta. Ta devojka ne hoda, ona lebdi. Divan je prizor. Svetlozelene oči joj sijaju, tamnoplava kosa joj je neodoljivo neukrotiva, obrazi rumeni, usne pune a trepavice dugačke i lepršave.

Bože dragi, prelepa je.

I nesporno zabranjena.

Od dana kad sam je upoznao, kad se vratila na Trg Belmor s majkom Visterijom Vinters, i bratom lordom Sampsonom Vintersom, podozriv sam prema njoj. Ne nedostaje mi žensko društvo. Međutim, nedostaje mi ushićenje koje bi se očekivalo od ženskog društva. Ono je polako, bolno umiralo otkako živim u Londonu – pretpostavljam zato što sam mu se previše prepuštao. Ne znam je li to bilo zbog njene uzdržanosti ili neobične, neukrotive, netipične lepote, ali kad me je ledi Taja Vinters pogledala tog sudbonosnog dana, osetio sam se kao da me je pogodila munja. Dvaput. Udaljio sam se, govoreći sebi kako moram da se klonim Taje Vinters jer bih zbog nje sigurno upao u nevolje, a one mi nisu potrebne, pogotovo sad kad moram nagovoriti oca da mi dozvoli da objavim svoju priču. Nikad nisam želeo da pišem za porodične novine. Nisam pokazivao gotovo nimalo zanimanja za poslovanje *London tajmsa* i radio sam što sam manje mogao, a zapravo nisam radio baš ništa. Porter je pomagao ocu da vodi posao sve do, naravno, prerane smrti, a moja sestra je pisala najčitanije članke. Imao sam veoma malo elana za rad ili pisanje, tako da sam bio koristan drugde. Uglavnom u krevetu neke žene.

Kako je čudan ovaj novi osećaj svrhe. Biti nadahnut. Motivisan. *Uzbuđen*. Ovaj polet za pisanjem je veliko osveženje.

Gledam kako Taja Vinters prolazi kroz pozlaćenu kapiju, spremna da se izgubi u zelenilu vrtova Trga Belmor. Međutim, zastaje, načas je nepomična pa se polako okreće i podiže pogled prema mom prozoru.

Mislim da sam se pomerio pre nego što me je videla, ili moje gole grudi.

Mislim.

Znam da nisam.

Trg Belmor. Kakvo je to neobično čudesno mesto, dom šarolikoj mešavini ljudi, veoma bogatih, mora se napomenuti, s divlje živom paletom boja, od grmova i cveća u vrtovima do haljina stanarki koje krase kaldrmu. Čak i sija – pozlaćene ograde opasuju vrtove trga, a trinaest kuća na smenu ih glanca te su blistave i besprekorne kao i zdanja, čista kaldrma i svaka latica i list na svakom cvetu i grmu.

Novac, moć i ugled su sastavni činioci pojma savršenstva. To je divna zamisao, iako nerealna. Savršenstvo je iluzija, a moja porodica je razbija gotovo svakog dana tekstovima koje objavljuje u novinama. Naš uspeh ne pripisuje se samo pronalasku parne štamparske prese već i nadarenoj ruci moje sestre, koja neprestano piše opčinjavajuće priče u kojima čitaoci uživaju. Mada čitaoci ne znaju da ih zapravo jedna žena razonodi. Ne. Svaki članak pripisan je meni, Frenku Melrouzu, pošto je, na Elajzin užas, pomisao na novinarku bila smešna. Nečuvena! Ali takav dogovor dogovario je oboma jer moja strast za pisanjem nije se mogla meriti sa sestrinom.

O, kako je jedan prilično beznačajan susret s konjaničkom to promenio. Odjednom razumem šta goni moju sestru. Shvatam njenu želju da piše i zabavlja viši stalež ludim

zamršenim pričama. Ludim i zamršenim, ali istinitim. Njene skorašnje priče veoma su dobro dočekane. Naravno, sve što ima veze s vojvodom od Čestera svakako će im privući pažnju; radoznalost u vezi s njim i ubistvom njegovog oca ključa i moli da bude zadovoljena. Moja sestra vraški dobro zadovoljava tu ljubopitljivost i odgovara na pitanja koja se već neko vreme vrte. Naravno, koristi joj što će se udati za dotičnog vojvodu te sad poseduje živi priručnik o svemu što ima veze s porodicom Vinters. Ali priča koja već nekoliko nedelja zauzima najviše pažnje na naslovnici *London tajmsa* gotovo je ispričana pošto će se srećni par danas venčati. Osmehnem se. Elajza će otputovati na medeni mesec,* a ljudi će i dalje želeći da ih svake nedelje razonodi dobra priča. U Elajzinom odsustvu neko će morati da održava ritam koji je postavila. Prodaja će morati i dalje da raste. Naš domet da se širi.

Stojim na stepenicama naše kuće na Trgu Belmor i osvrćem se dok zakopčavam novi sako, spremajući se za predstojeće slavlje. Iskreno govoreći, nisam verovao da ću dočekati ovaj dan. Moja sestra je nezavisna koliko jedna žena može biti, to joj je maltene mana, ako ćemo pravo. Njena tvrdoglavost i težnje često su izazivale svađe. A ja? Otkako sam odrastao, najviše sam vremena provodio tražeći zadovoljstvo kroz intimnost. Ne mogu osporiti, bio sam veoma velikušan u naklonosti i pažnja mi je svakako bila pogrešno usmerena. Da ne cenim sestru toliko, možda bih je doživio kao prepreku. Da je ne volim toliko, možda bih se protivio njenoj udaji za vojvodu. Nažalost, na svoju štetu, poštujem je više nego što može da zamisli i mnogo je volim, tako da

* U to vreme se zapravo išlo na *bridal tour*, obilazak rođaka koji nisu mogli da prisustvuju venčanju i tek posle toga su imućniji mladceni odlazili na dalje putovanje. (Prim. prev.)

moram biti strpljiv. Teško je, moram reći. Pisanje mi je uvek delovalo kao vađenje zuba. Ali u poslednje vreme moja ruka naprosto ne može da prati mozak. Međutim, nisam toliko glup da ratujem protiv sestre kako bih osvojio prvu stranu. Ne samo zato što nikad ne bih mogao da pokvarim odnos s njom već i zato što sam predugo preuzimao zasluge za Elajzine reči. Ona mora da uživa u svom trenutku jer ga je i te kako zaslužila.

Prodali smo deset hiljada primeraka onog dana kad je otac napokon dozvolio Elajzi da potpiše svoju priču. Deset hiljada! To je rekord, a nije iznenađujuće s obzirom na zanimanje za ozloglašenog, opasnog vojvodu. Jeste da je izdržljiva zver sumnjive prošlosti, ali niko ne može osporiti da voli moju sestru. Da ne pominjem što je vojvoda, a lako je zaboraviti nečiju prošlost kad ima titulu da izgadi neravnine, iako niko od nas neće tako lako zaboraviti ni njegovu prošlost niti prošlost njegove porodice pošto se samo o tome priča na trgu. I zbog toga se pitam kako se vojvodina sestra, lebdeća, *zabranjena* leđi Taja Vinters, navikla na život na Trgu Belmor.

Pevušim i utom mi novine padnu pored nogu. Čučnem da ih podignem i osmehnem se kad vidim prve reči naslova. Sestrine reči.

Zamislite da...

„Da, zamislite“, mrmljam, presavijam novine i stavljam ih pod mišku.

Nameštam šešir na glavu, uzimam štap naslonjen na vrata pa silazim na kaldrmu i tumaram po trgu, udišući novi dan i ležerno zamahujući štapom. Kružim u smeru suprotnom od

kazaljke na satu i uživam u zvucima jutarnje gungule, topotu kopita na kaldrmi, truckanju kola i kočija, učtivom pozdravljanju prolaznika. Nikad nisam uživao u prednostima ranih jutara jer su moje noći trajale dokasno u klubu za gospodu, gde sam se previše prepuštao piću, a još više ženskim telima. Moram primetiti da su jutra veoma lepa.

„Dobro vam jutro, Melrouze“, pozdravlja me gospodin Simpson, ovdašnji brodograditelj, uz podizanje šešira, što me tera da i ja podignem svoj. „Radujem se slavlju kasnije.“

„I ja, Simpsono“, odgovaram i nastavljam dalje. „Dobro vam jutro, Kaspere.“ Podižem štap da pozdravim porodičnog advokata – finog čoveka s blagim očima i još blažim osmehom.

„Lepe vesti o prodaji“, kaže on. „Neka se samo nastavi tako.“

„Začas ćemo se proširiti na deset strana“, uveravam ga. „Samo mi recite ako vam je potrebno još prostora za oglašavanje, Kaspere.“

On mahne štapom i podiže pogled prema vedrom plavom nebu. „Kakav divan dan za venčanje.“

„I te kako“, odgovaram tiho dok prolazim pored Hamslijevih, čija je ćerka Ester, jedna od retkih devojaka na ovom trgu koja mi nije zapala za oko, još neisprošena iako joj je peta sezona u društvu. Peta! Ne čudi me, prilično je hladna. Nikad je nisam video osmehnutu.

„Miledi.“ Učtivo klimam glavom Anabeli Tilsberi, baronici od Šruzberija. Pogled joj se sreće s mojim. Osmeh joj je čedan. Ona je potcenjena, lepa, nežna dama s kojom se mama sprijateljila te sam samo zbog toga, a velika je šteta, moram priznati, izbegavao njeno udvaranje, baš kao i očijukanje ledi Blajd, markize od Kenta, ovdašnje poznate književnice, rečite i britkog humora.

Osmehnem se s ljubavlju pri pomisli na mamu, koja trenutno jurca po kući u zvaničnoj dnevnoj haljini i pevuc-kavim glasom naređuje osoblju dok njena sluškinja Ema žuri za njom i pokušava da joj namesti frizuru, a Klara, moja divna mlađa sestra, buni se i kuka zato što mora da nosi kitnjastu haljinu. Bila je sušta suprotnost kad smo tek došli u London. Tad je Klara bila zadivljena, opčinjena otmenim haljinama i raskošnim okruženjem. Sve dok nije shvatila da je te otmene haljine mnogo sputavaju, a ne mislim samo doslovno. Više nije mogla da se prlja u blatu i bere jabuke u voćnjaku pa odnese deo kući kako bi ih mama ispekla, a lošijim gađa momke iz sela dok ih časti psovka. Bilo je dovoljno teško prihvatiti da je Elajza postala punoletna i da će se udati. A Klara? Tek joj je šesnaest. Ima šesnaest godina i veoma jaku ličnost. Naravno, to mi se mnogo dopada. I, naravno, to ne priliči životu kakav vodimo u poslednje vreme. Zamislite samo moje nezadovoljstvo kad sam saznao od Elajze da je naša mlađa, zabludela sestra zaljubljena u štalskog momka. Štalskog momka! Nije stvar toliko u tome što je on štalski momak, mada to, svakako, jeste nevolja. Ona mi je mlađa sestra i voleo bih da je imam samo za sebe što je moguće duže. Pored toga, takav skandal bi vrlo verovatno ukaljao porodično ime, a previše smo se trudili da bismo sad to dozvolili. Stoga je štalski momak učtivo upozoren da se kloni Klare. Jadničak je izgledao prestravljeno dok sam nehajno gladio nož zakrivljenog sečiva i klešta. I treba. Mada, priznajem da me je malo grizla savest. Teško da sam postavio dobar primer kad je reč o prikladnom društvu. Možda će se to sad promeniti.

Možda.

Nešto dalje primećujem ledi Rouz, groficu od Samerseta, mršavu, ispijenu staricu koja stanuje na Trgu Belmor broj

devet. Perje na njenom šeširu izgleda kao da je iščupano s fazana koji je već istrulio. Šešir mora da je star koliko i ona. „Melrouze“, kaže podrugljivo i nosom zapara oblake. Pobogu, izgleda stvarno zastrašujuće.

„Miledi“, otpozdravljam, podižem šešir i naklanjam se dok ona brzo prolazi. „Hoćemo li vas videti na šampanjcu kasnije?“, pitam, nateravši je da zastane. Osmehujem se u sebi jer znam da je mama nije pozvala.

„Odlazim samo na plemićka venčanja.“

A mi nismo plemstvo, kao što često voli da nas podseća. Ledi Rouz ne podnosi mnoge stanare ove četvrti i taj osećaj je uzajaman. Mama izgleda kao da sisa limun kad god sretnu staru groficu.

„Pa, moja sestra će postati vojvotkinja, miledi. I udaje se za vojvodu.“

„Skandalozno! Trebalo bi ga zatvoriti zbog njegovih zločina.“

„A koji su to zločini?“, pitam, zakolutavši očima. „Verujem da su dokazali kako je vaš prijatelj Lajmington pravi zločinac. Zar ne čitate *London tajms*, miledi? Svašta tamo možete naučiti.“

Ona zareži i žustro produži dalje. Smejem se u sebi i nastavljam da se šetam, ležerno, neužurbano, ponovo razmišljajući o prvom delu svog članka. Informativan je. Eksplozivan. Intrigantan. Nikad u životu nisam bio ovako nestrpljiv. Prošlo je tek nekoliko nedelja od mog susreta s drumskim razbojnikom, za koga verujem da je žensko, ali čini mi se da vekovima čekam na Elajzino i Džonijevo venčanje i njihov odlazak iz Londona kako bih prisvojio naslovnicu.

Spuštam pogled na džepni sat. Vreme se bliži. Prelazim ulicu dok kočija klopata do broja osam, gde je onaj prevarant Lajmington živeo. Njegov sin Frederik, čovek kome je moja

sestra svojevremeno bila obećana pre nego što se vojvoda vratio na Trg Belmor, začudo i te kako živ, pobjegao je u Kornvol da bude sa svojom jedinom pravom ljubavi, a to znači da kuća već nedeljama zvrji prazna.

„I koji li će nadmeni lord ili ledi sad krasiti kaldrmu Trga Belmor?“, pitam se dok se vraćam stepenicama do naše kuće i ulazim. Na spratu se čuje metež žena koje se spremaju.

Zaključujem da je očeva radna soba najsigurnije mesto te odlazim tamo. Točim skoč i uživam u dragocenim mirnim trenucima. Sedam, otpijam gutljaj i primećujem kitnjasto srebrno ogledalo na tatinom radnom stolu – svakako nije njegovo. Podižem ga i obrćem pre nego što pogledam svoj odraz. Plava kosa mi je lepo uredna, a plave oči bistre pošto sam se naspavao i pio vodu umesto džina. Novi zagasitoplavi blejzer savršeno mi ističe oči i svetlu kosu. Naginjem se bliže ogledalu i uvrćem kosu. Utom se vrata otvaraju i uleće mama. Načas me odmerava od glave do pete i odobravajući se smeška sinu pre nego što ugleda ogledalo u mojoj ruci. Pritrčava mi, otima ga i juri natrag.

„Našla sam ga“, viče, zalupivši vrata za sobom. Poskočim od glasnog treska. Mama. Draga, *draga* mama. Ona će danas biti kao riba u vodi. Od ponosa će narasti kao kvasac. Nema sumnje, Elajzina udaja za vojvodu od Čestera učvrstiće porodicu Melrouz na mapi visokog društva.

Vrata se ponovo otvaraju i ulazi tata, nameštajući kravatu. To me podstiče da proverim svoju. „Jesi li spreman, sine?“, pita dok i on uvrće plavu kosu.

Postao je drugi čovek poslednjih nekoliko nedelja, otkako se oslobodio novčanih okova i ucena svog poverioca. Onaj prevarant Lajmington prevario je tatu, prevario nas je sve, dok njegova nedela nisu raskrinkana. Sad su novine ponovo naše i tata je rasterećeniji, srećniji. „Jesam“, odgovaram,

ustajem i točim mu skoč. „Moramo da nađemo zamenu za Portera, oče“, kažem. Pružam mu čašu pa se vraćam na svoje mesto.

„Zaista moramo. Ubrzo ćemo objaviti da tražimo novog novinara. Ne želim da Elajza pomisli kako joj tražimo zamenu.“

Ujedam se za donju usnu. „Ja ću ponovo pisati za novine“, kažem i skupljam hrabrost za njegovu reakciju.

„Ti?“, iznenadi se on. „Uvek si mrzeo pisanje, Frenk. Šta se promenilo?“

Tajanstveni drumski razbojnik za koga mislim da je žena!
„Samo razmišljam o mogućnostima koje su nam na raspolaganju.“

Otac izgleda pomalo zabezeknuto dok oblači sako. „Moram reći da sam iznenađen, sine. Znam da si se mučio da se prilagodiš poslu otkako smo došli u London.“ Krivi glavu, a ja se blago osmehujem preko oboda čaše. Istina je. Mučio sam se, svakako nisam radio od srca. Međutim, nije mi bilo teško da se uklopim u društvo. Ni da osvojim naklonost devojaka.

„Hajde da razgovaramo o tome neki drugi put. Danas je radostan dan, tvoja sestra se udaje!“ Izvodi me iz radne sobe.

„Stvarno jeste“, odgovaram. Mama protrčava pored nas, a Ema je i dalje juri, izmoždenog izraza lica. Zaustavljamo se i okrećemo za njima. „Gde je Klara?“, dovikujem, a ona samo odmahuje rukom. Danas su svi rastrojani, razumljivo, ali neko mora da motri na moju mlađu sestru. Jeste da me se štalski momak plaši, ali to ne važi za moju lukavu sestru.

„Ovde sam, brate“, javlja se Klara s vrha stepenica. Potiskujem osmeh jer sam siguran da će me udariti ako pokažem da sam razgaljen. Izgleda odvratno u haljini s karnerima boje lavande i breskve.

„Klaro“, kaže tata nežno. „Divno izgledaš, draga moja.“

Kašljem kako bih sakrio smeh. „Prelepo“, dodajem. No-zdrve joj se šire dok podiže skute haljine i maršira niz stepenice, gundajući sebi u bradu. Ne čujem šta mrmlja, ali slutim da ne priliči jednoj dami.

Otac se osmehne, vedro, srećno. „Baš je živahna, zar ne?“ Ne može ni da zamisli koliko. Majka ponovo leti niz hodnik, a mi se povlačimo kako nas ne bi oborila. „Tvoja majka silno želi da postane redovna gošća *Almaka*,* znaš.“ Tata uzima štap i šesir s čiviluka pored vrata.

„O, znam“, odgovaram kroz smeh.

„Kako bi mogla da bira iz redova prosaca koji će čekati na Klaru kad dođe vreme da se i ona uvede u društvo.“

„O da, siguran sam da se radi samo o Klarinim izgledima, a ne o majčinoj želji da bude jedna od najpopularnijih dama u visokom društvu.“

„Ona je to već postala, sine moj. Bogami, Florens Melrouz se svakako lako uklopila u visoko društvo.“

I mora se reći da je gospe koje se nadaju da će ih počastiti odlomcima sutrašnjih vesti smatraju izvorom najboljih glasina. Mama uvek popušta, baca im mrvice i zadovoljava njihovo zanimanje, sve to kako bi osigurala da se *one* postaraju da njihovi muževi kupe sutrašnje izdanje *London tajmsa*, što je lukavstvo protiv kog ne možemo da se bunimo, pogotovo zbog nedavno nametnutog poreza na novine. Ne tako davno, zapravo pre samo nekoliko nedelja, dok je Lajmington bio saveznik a ne neprijatelj, nadali smo se da će šapnuti nešto na uvo svom drugu princu regentu i odvratiti ga od usvajanja novog poreza jer će to zasigurno uticati na prodaju, koju se porodica mnogo trudi da poveća. Nažalost, pošto je Lajmington nestao, mada tek treba da se utvrdi gde jer mu nema ni traga ni glasa, ostali smo bez jedine mogućnosti da

* Društveni klub za plemkinje. (Prim. prev.)

se zaustavi nametanje tog poreza. Četiri penija na svakih sedam strana!

„Ali ona i dalje peče kolače“, nastavlja tata, stavlja šešir na glavu pa maramicom glanca zlatnu jabuku štapa. „Jesi li to znao, sine?“

„Jesam“, odgovaram, osmehujući se dok mi otvara vrata. „Cele noći je lupala po kuhinji.“

Tata se nasmeje. „Hajde da učinimo tvoju majku ponosnom i pokažemo Trgu Belmor kakvu zabavu Melrouzovi umeju da naprave.“

Izlazim i udišem, osetivši više ženskih pogleda na sebi.

„Lep si na mene, znaš to, zar ne, Frenk?“

Okrećem se prema ocu s osmehom, koji zamire čim ugledam njegove podignute obrve. Siguran sam da mi se neće dopasti ono što će reći. „Možda je vreme da tu lepotu posvetiš jednoj ženi, samo jednoj. Da budeš malo odgovorniji.“

Jednoj ženi? Bože dragi. Kojoj? Nema nijedne dame u Londonu – ni jedne jedine! – koja je uspela da mi održi zanimanje duže od jednog susreta. Najviše dva, ali i to teško. A ceo život? Nasmejem se u sebi.

Nikad.

Drugo poglavlje

Elajza i vojvoda prilično se strastveno ljube na zaprepašćenje sveštenika, koji izgleda sve smešniji dok stoji s molitvenikom na dlanovima. Ne tvrdim da naročito dobro poznajem vojvodu od Čestera iako ga sad znam bolje nego pre nekoliko nedelja kad je došao kod mene sa zapanjujućim vestima o izdaji i skandalu koji su mu sprali ljagu s imena, ali uveren sam, kao i veći deo Trga Belmor i šire, kako on nema ograničenja kad je o mojoj sestri reč. On će je ljubiti, dodirivati i raditi šta mu se prohte s njom kad god poželi i gde god poželi. Iskreno govoreći, pomalo mi je neprijatno zbog toga, ali neću se svađati s veoma srčanim čovekom.

Skrećem pogled na oca i vidim kako koluta očima. Mama zapljeska srećnom paru i ostatak okupljene porodice joj se pridružuje. „Odvratno“, zakuka Klara pored mene. „Pobogu, Frenk, zašto oseća potrebu da nam maltene pojede sestru?“

„Tek su se venčali.“

„Kao da to ne radi kad god mu se pruži prilika.“ Klara polako tapše, umirući od dosade. „Je li gotovo? Hoću kući.“

„Ostaćeš tu“, odgovaram odlučno, na šta zgađeno otpuhne. Upozorim je pogledom. Nisam glup. Kao što sam

rekao, jeste da me se štalski momak plaši, ali Klara se ne boji i prilično je snalažljiva. Pored toga je lepa i pametna cura, da ne pominjem tvrdoglava. Nije zaljubljena u štalskog momka. Zaljubljena je u uzbuđenje zbog kršenja pravila, a često bi da ih krši otkako smo došli u London. Naše roditelje bi udarila kap kad bi saznali za njena izmotavanja. Zaprepastili su se što je vojvoda od Čestera uspeo da osvoji srce njihove starije ćerke. Vojvoda! Osramoćen, doduše, ali plemić je plemić. Štalski momak? Gospode, naši roditelji su se mnogo trudili da postanemo poštovana porodica, a sad smo u srodstvu s Vintersima. Ne smemo dozvoliti da Klara to upropasti nezrelom mladalačkom ljubavlju. Niti smemo dozvoliti da *ja* to uništim seksualnim osvajanjima. Dakle, možda je otac u pravu. Moram da budem odgovoran. A to zvuči strahovito dosadno. „Imaš šesnaest godina“, podsećam je i kružim ramenima jer osećam neobičnu jezu na leđima.

„Ma šta kažeš?“, zapanji se Klara i skreće zgranut pogled plavih očiju na mene. Ne mogu reći da hajem za njen sarkazam jer smo trenutno oboje nezadovoljni. Ponovo se zagledam ispred sebe, mršteći se, ali ne zbog Klare koliko zbog naježenosti. Ovde je stvarno hladnjikavo.

„Stvarno pričaš gluposti, Frenk“, nastavlja ona. „I ko si ti da sudiš o tome u koga ću se zaljubiti?“

Grickam donju usnu i škiljim dok mi Klara i dalje drobi na uvo, ali uopšte ne obraćam pažnju na njene reči. Neupadljivo se osvrćem preko ramena i sve mi postaje jasno kad ugledam leđi Tajua Vinters u redu iza sebe. Ona podiže pogled s papira s himnama. Zelene oči joj blistaju, a ja se brzo okrećem napred kako bih povratio dah. Kako može to da uradi? Da mi doslovno izbije vazduh iz pluća? Je l' ona veštica?

„Koga to gledaš?“, pita Klara, pogledavši preko ramena.

„Nikoga.“ Hvatam je za ruku i okrećem je napred. „A sad ućuti.“

„Šta si uradio Bendžaminu?“, zasikće iz vedra neba.

„Nisam bio mnogo surov“, odgovaram. Gledam srećni par i ponovo se usredsređujem na radosni događaj, praveći se da mi lepotica Taja Vinters nije iza leđa.

„Frenk!“

„Ne teraj me da preduzimam dalje mere, Klaro.“

Ona frkne s nepoštovanjem, što je potpuno očekivano od moje mlađe sestre. A kad samo pomislim koliko je bila oduševljena kad je tek došla u London i jedva čekala da se zabavlja s najuglađenijim društvom. Sve se to veoma brzo promenilo kad je shvatila s kakvim se ograničenjima suočila. „A šta ćeš da uradiš?“, pita odlučnim glasom. Bolje bi joj bilo da ga spusti.

„Poslaću te nazad na selo.“

„Ne bi to uradio“, sikće šapatom, van sebe od besa.

„Probaj pa ćeš videti.“ Osmehujem se i klimam glavom roditeljima koji prate Elajzu i Džonija iz crkve. „Štalski momak je malkice preterano, Klaro.“

„Ali je vojvoda koji je ubica sasvim u redu.“

Kolutam očima i polazim prema izlazu iz crkve za ostatkom porodice, svesno se trudeći da ne pogledam ni blizu Taje Vinters. Zbog nje se osećam... neprijatno. „Vrlo dobro znaš da vojvoda nije odgovoran ni za jedno ubistvo.“

„Nažalost, znam.“ Prati me dok izlazimo iz crkve. „Lako je tebi, Frenk, jer možeš da radiš šta hoćeš i upuštaš se u gomilu vezica.“

Izgleda da nije tako. Ne više. „Ne znam o čemu pričaš“, odgovaram ozbiljno, na šta Klara prevrne očima.

„Gde je onaj ljigavac Lajmington uopšte nestao? U novinama ne piše ništa o tome šta se desilo s tim matorim prostakom. Zašto?“

Klara je u pravu. Nije bilo ni reči o njemu i zbog toga sam sumnjičav. Nije tajna da princ regent voli *London tajms*, ali on je i Lajmingtonov prijatelj. Očekujem da će se to prominiti pošto je Elajza otkrila da je Lajmington ubio Džonijevog oca i da je porodica Vinters zbog bezbednosti napustila London. Vreme će pokazati. „Ne znam, sestro slatka, ali budi sigurna da će pravda biti zadovoljena.“

„Slatka?“, pita pa me mune ramenom čim se zaustavimo ispred crkvenih vrata. „Ma daj. A ako hoćeš da pravda bude zadovoljena, samo stavi Lajmingtona u sobu s našim divnim novopečenim zetom. Sigurna sam da bi mu vojvoda pokazao neke stvari. Na kraju krajeva, za ubistvo sledi smrtna kazna.“

Osmehujem se zbog Klarinog iskrenog stava; ona će biti odlična novinarka jednog dana, siguran sam u to. Ali osmeh mi zamire jer vidim da mi prilazi Taja Vinters. O bože. Vrpoljim se od nelagode. Koji mi je đavo? Uglavnom sam samouveren pred lepim devojkama. Zavodničkim osmehom ih obaram s nogu. Gledam ih s hiljadu obećanja u očima. Međutim, zbog ove devojke sam smušen. Čak nikad nisam progovorio s njom. Kako je to moguće?

Poklanjam se kako dolikuje pred jednom damom. „Miledi“, pozdravljam je učtivo, držeći oboren pogled.

„Gospodine Melrouze“, odgovara jednostavno.

I te dve reči me ozare iznutra. Blagi bože, glas joj je nežan, gotovo nalik šapatu, sladak je ali nije sladunjav, zavodi bez imalo truda.

I opasan je.

Srce mi zadobuje. Disanje mi usporava, a koža se ježi. Sve je veoma čudno, ali nezaustavljivo, što je veoma nezgodno jer moram to da zaustavim.

„Brate?“

Trepnem da se otresem ošamućenosti i primećujem da me Klara ispitivački gleda. Zatim pogledam iza nje i otkrivam

da me leđi Taja pomno posmatra sa zanimanjem, kao da je svesna da sam procenjivao njene privlačne osobine i svoje telesne reakcije na nju. Odjednom se osećam veoma ogoljeno i ranjivo. Trepćem i skrećem pogled, uzimam Klaru podruku i produžavam dalje. Podsećam se da mi nikad nije nedostajalo lepih devojaka koje mogu odvesti u krevet i da nisam u srodstvu ni sa jednom od njih. „Dobro sam“, uveravam Klaru dok prilazimo srećnom paru. Zaista su presrećni. Sladunjavo presrećni. Pridružujemo se roditeljima koji im žele sve najbolje i koristim preko potrebnu priliku da se saberem. To mi ne polazi za rukom, tako da bar skrećem misli.

„Prelepo izgledaš, sestro“, kažem dok gledam njenu jednostavnu muslimsku haljinu od, naravno, najraskošnije tkanine. Ne mogu ni da zamislim koliko Elajza mora da je uzbuđena jer će sad ostvariti nekoliko najvećih snova, a prvi je da putuje daleko. Očekujem da će se vratiti sa sjajnim pričama o kojima će pisati.

Osmehuje se, iskreno, što je veoma retko radila otkako smo se preselili u London. Samo zbog toga ću oprostiti vojvodi što je bezobzirna životinja jer je veoma nežan prema Elajzi.

„I ti, brate.“ Pruža ruku prema mom sakou i uvrće zlatno dugme. „Još jedan novi sako?“

Nabiram nos i odgurujem joj ruku. „Naravno.“

„Pa, pretpostavljam da je to prihvatljivo jer je ovo posebna prilika.“

Prevrćem očima i ljubim je u obraz. „Čestitam.“

„Hvala“, odgovara. „Znaš, pročitala sam tvoju priču sinoć dok sam pokušavala da zaspim.“

„Nadam se da te nije *uspavala*.“

Elajza prasne u smeh. „Nije.“

„Kakvo olakšanje.“

„Moram reći da je veoma dobra, Frenk.“

Trudim se da izgledam ležerno, kao da sam ionako znao da je dobra, ali Elajza me predobro poznaje. Prozrela bi me. „Stvarno to misliš?“

„Mislim.“ Vadi list hartije iz satenske tašnice koja joj visi s članka i ubacuje mi ga u unutrašnji džep sakoa. „Oduvek si bio dobar pisac, brate, svi to znamo. Nedostajala ti je želja, a želja stvara verodostojnost. Mnogo me raduje što osećam strast u tvojim rečima.“

„Hvala.“ Elajza zna koliko mi znači što ona misli da su moje reči dostojne naslovnice kojom je toliko dugo vladala. Prelazim pogledom na Džonija, koji nam prilazi. Rukujem se s njim pa se nakašljam. „Bolje bi bilo da pazite na nju.“ Mrštim se. „Vaše gospodstvo“, dodajem. Moram li i dalje da ga oslovljavam po tituli pošto smo se orodili?

„Frenk!“, cikne Elajza.

„Je li tako?“, pita vojvoda i malo jače mi steže šaku.

„Da, tako je“, odgovaram, ne popuštajući. „Nemojte me terati da vas povredim, Vinterse.“

„Tata, molim te“, kaže Elajza. „Reci mu da prestane.“

„Ne morate.“ Vojvoda me jače steže, terajući me da stisnem zube. Vilica me već boli.

Približavam mu se, škiljeći. Krutim ruku.

„Momci“, šapne mama. „Smirite se.“

Džoni mi cima ruku i vuče me prema sebi, a njegov ozbiljan ubilački izraz lica povlači se pred osmehom. Pušta mi ruku i privlači me u neuobičajeno prijateljski zagrljaj. „Tikvane“, kaže kroz smeh dok neupadljivo pomeram šaku ne bi li se cirkulacija pokrenula. „Možda ćete vi sledeći izaći iz crkve s nevestom.“

Otpuhujem i izvlačim se iz njegovog zagrljaja. „Ne preterujmo“, mrmljam, a on prasne u smeh. Moji roditelji i Elajza se zagledaju u mene. Svi krive glave. „Prezauzet sam.“

„Čime?“, pita Klara. Dobacujem joj još jedan upozoravajući pogled. Ona danas ima mnogo toga da kaže, a veći deo toga mi se ne sviđa.

„O, ti si čudo, sine moj“, kaže tata, tiho se smejući. Zatim mahne Visteriji Vinters, vojvodinoj majci, da nam se pridruži. „Dođite, dođite“, zove je. Ona prilazi i sa sobom dovodi Džonijevog brata Sampsona i, bog mi pomogao, sestru Tajū. Ostajem usredsređen na Elajzu ne samo kako bih izbegao Tajū već i zato što nikad nisam video da mi sestra tako sija. Zaista je prelepa. Oduvek sam znao da će Elajzi biti potreban jak, odlučan muškarac koji može da joj parira. Iskreno govoreći, Frederik Lajmington nikad ne bi mogao da se izbori s tim zadatkom, tako da je dobro što se moja sestra zagrejala za drugog. Džoni Vinters ima ono što joj je potrebno, siguran sam u to.

„Ah, stiže vaš prevoz“, kažem, videvši kako moj konj Figaro, kog sam nakratko ustupio mladencima jer je jak i izdržljiv te će sigurno podneti putovanje do mora, nailazi stazom i vuče izuzetno kitnjastu kočiju. „Nadam se da ćeš uživati na putovanju.“ Prilazim kočiji koja se zaustavila i otvaram vrata sestri. „Očekujem da napraviš gomilu beležaka i vratiš se s brdom priča o svojim putovanjima.“

Elajza se osmehne. Podiže skut haljine pa ljubi majku, Visteriju Vinters i konačno oca, koji joj se osmehuje s ljubavlju. Zatim prilazi mužu, koji joj pomaže da se popne u kočiju pa se okreće i klima nam glavom.

„Vidimo se vrlo brzo“, kaže vojvoda i podiže šešir.

Osmehujem se. Nije mi drago što će mi sestra nedostajati, ali mnogo se radujem što sad neću morati da se nadmećem s njom. Ona izuzetno piše te su čak i najdosadnije priče zanimljive iz njenog pera. Mašemo za mladencima sve dok se još dve kočije ne zaustave na stazi kako bi nas vratile do naše kuće, gde ćemo slaviti.

Lakej mi otvara vrata i već koraknem da se popnem kad krajičkom oka ugledam nekoga. Dovraga. „Miledi.“ Usiljeno se osmehujem dok gledam nadole i mašem rukom da propustim Tajua.

Ona podiže skute i prolazi pored mene, zaustavivši se tik ispred stepenica kočije. Taja gleda ispred sebe, ali do nosa mi dolebdí najopojniji miris. Gospode bože, šta je to? Neupadljivo udišem kroz nos, boreći se protiv omamljenosti. Orlovi nokti. To su orlovi nokti, zamamno slatki. Hvatam sebe kako se naginjem, privučen mirisom. Ona me pogleda, kriveći glavu. Povlačim se i gutam knedlu dok Taja skida šešir i rastresa kosu. Dugačku, nepokornu kosu. Kosu koja je neukrotiva, rekao bih. Ona ulazi, a ja zatvaram vrata za njom i odlazim do druge kočije. Bezbednije kočije.

I odlučno ignorišem pulsiranje koje mi je planulo u pantalonama.

„Bojim se da nema mesta, Frenk“, kaže mama i zbija se uz leđi Visterijua.

„Siguran sam da ima mesta u drugoj kočiji“, dodaje tata.

Pogledam drugu kočiju, onu od koje sam se udaljio pre samo nekoliko trenutaka. Sampson Vinters ulazi da se pridruži sestri. *Pobogu*. Kočija s mojim roditeljima, leđi Visterijom i Klarom se zakotrlja, a ja ostajem da stojim i razmišljam šta mi je činiti.

Tad Sampson izbacuje glavu s grivom tamnoplave kovrdžave kose kroz prozor. „Hajde, Melrouze, nemamo ceo dan.“

„Neka mi je bog u pomoći“, šapnem sebi u bradu dok prilazim i ulazim u kočiju. Smeštam se na klupu koja je, nažalost, naspram njihovih gospodstava, tako da će mi biti teško da je ne gledam.

Kočija polazi, a Taja vadi lepezu i polako maše ispred lica. Nepokorna kosa joj leti oko glave. Bože moj, šta radi?

Ne znam, ali počinjem da mislim da je kosa ista kao vlasnica. Neukrotiva. Samo da se zna, lepeza nije tu da bi rashladila ledi Vinters jer teško da se London danas može pohvaliti visokom temperaturom. Ne, ta lepeza je oruđe i, bogami, deluje.

Ona gleda kroz prozor i smeška se iznad lepeze, a ja gutam knedlu. Sampson objavljuje da odlazi i doslovno iskače kroz prozor.

„Šta radite, dodavola?“, uzvikujem i maltene se bacam na njegovu nogu kako bih ga spasao pada na kamenje. Naravno, promašujem jer je brz, tako da guram glavu kroz prozor i podižem pogled. Sampson sedi na krovu i opušteno gleda oko sebe. „Takva je šteta biti zatvoren unutra poput kokošaka“, kaže razdragano, pogledavši me. „Pazite šta radite, hoćete li, Melrouze, dok sam ovde, a vi ste tamo dole s mojom sestrom.“

Otpuhujem, uvlačim glavu i opuštam se koliko mogu u ovakvim okolnostima. A šta to znači, pitam se. Kakve su to okolnosti? Samo privlačna devojka? Navikao sam na njih. Ali na ovu? Možda je tako zato što je ona zabranjena, a svi žele ono što ne mogu da dobiju.

Posežem za pričom u džepu kako bih skrenuo misli čitanjem i možda prestao da obraćam pažnju na prilično prijatan osećaj njenog pogleda na sebi. Mrštím se dok pipam po džepu. Srce mi ubrzava. „Jao, ne“, mrmljam dok prelazim pogledom po podu oko mojih stopala. Pa s obe strane klupe. Po krilu. „Đavo ga odneo, ne.“

„Ovo tražite?“

Podižem pogled i vidim kako ledi Taja umesto lepezom maše presavijenim listom papira. Jeknem i otmem joj har-tiju. Ona iznenađeno ustukne. Bože, da li je pročitala?

„Shvatiću to kao potvrđan odgovor.“

Mršt看 se, guram hartiju u džep i gledam kroz prozor. „Izvinjavam se, nisam hteo tako grubo da reagujem.“

„Šta je to?“, pita ona.

„Lično je.“

„Stvarno? Nećete da mi kažete? Čak ni ako obećam da ću čuvati tajnu?“

Pogledam je, a ona ponovo zamaše onom lepezom, jedva primetno se osmehujući. *Neukrotiva!* „O, molim vas“, ne uspevam da se uzdržim. „Vaša taktika je uvredljiva.“ Zar misli da sam tako površan? Tad mi pada na pamet da možda i misli. Bože moj, misle li svi da sam toliko površan? Da mi je samo jedno na pameti? Da zavodnički osmeh i prećutno obećanje mogu da me obrlate? Pripada mi muka. Čekaj. *Šta ona obećava?*

Frenk!

Ona se nasmeje, nalik slatkom šaputanju na uvu. „Nemam taktike, gospodine Melrouze. Samo sam radoznala.“

„Pa, miledi.“ Osmehnem se, usiljeno. „Gospodin o tome ne priča.“

„O čemu neće pričati?“, pita me odmah odlučno, a tobože stidljivo. Šire se osmehuje. Mora odmah prestati da mi se smeška. I da se smeje. U stvari, ne bi trebalo da razgovara sa mnom niti da me gleda.

Izvijam obrve pa nastavljam da uživam u pogledu, ne obazirući se na njeno pitanje. Međutim, ona se uzvrpolji na klupi te ne mogu da se pretvaram da nije tu. Provirujem krajičkom oka i vidim da gura prste u gornji deo haljine. *Šta to radi?* Gutam knedlu, pogleda prikovanog za mlečnu kožu njenih grudi. Napokon izvlači nešto. Umiruje se, vadi olovku iz tašne i krivi glavu od usredsređenosti dok gleda hartiju na koju povremeno spušta olovku i pomera je tu i tamo. Mršt看 se i krivim glavu kako bih video šta radi.

Umiruje ruku pa podiže pogled. Brzo ponovo pogledam kroz prozor. Osećam njen osmehnut pogled na sebi i uzdišem pa je pogledam kako bih joj dao do znanja da znam šta radi, mada ne i zbog čega.

Mrštim se, a ona se podrugljivo smeška. Bože, izluđuje me. Pokušavam da se smirim na sedištu, zaista se trudim, ali i dalje se strahovito vrpoljim od velike nelagode. Seksualne napetosti?

„I“, počne ona, a ja zatrepćem, prenut iz brzog nečujnog samoispitivanja. „Šta mislite o ovom braku između mog brata i vaše sestre?“

„Nije li malkice kasno da me pitate šta mislim o tom spoju?“ Ne gledam je.

„Možda“, odgovara zamišljeno. „Ali mislite li da su dobar par? Mnogo volim svog brata.“

„Baš kao što ja volim svoju sestru, miledi.“

„Pa, moj brat je vojvoda. Naša porodica je ugledna.“

Izgleda kao da zamišlja kako joj je dužnost da pazi na brata. Pobogu, njen brat je sportista, bizon visok metar devedeset i pet, a ona je sitna, vitka, krhka devojkica koja je, sad to uviđam, umišljena. „Vaša porodica je, miledi, bila čuvena po tome što je mrtva.“ Taja se trgne, baš kao i ja. *Zar sam stvarno to rekao?*

„Molim?“

Davo me odneo. „Hoću reći...“ Dovraga, šta sam hteo da kažem? „Moja sestra je divna i spolja i iznutra.“ Ozbiljno se zagledam u Taję Vinters, terajuć se da izdržim lepotu koja me sad strelja pogledom. „Naša porodica je vlasnik najboljih novina u Londonu, a uskoro i šire.“ Kako se usuđuje da sumnja u naš položaj. Našu vrednost. Mnogo smo se trudili da to steknemo. Štrecnem se u sebi. Tata se mnogo trudio. Elajza se mnogo trudila. A ja? „Zaustavite kočiju!“, uzvikujem. Konji se naglo zaustavljaju i Taja poleće napred.

„Jao!“, krikne.

„Dođavola!“, drekne Sampson s krova.

Hvatam Tajua i nežno je vraćam na klupu. „Mislim da ću nastaviti pešice“, kažem nežno i izlazim iz kočije. Čini mi se da se gušim kako zbog skućenog prostora tako i zbog osobe u njemu, a i svojih očiglednih nedostataka.

„Gospodine Melrouze, nisam...“

„Prijatan dan, mileći.“

„Kuda ćete, Melrouze?“, viče Sampson pošto se ispravio na krovu.

Stavljam šešir i počinjem dugačku šetnju do kuće. Vadim priču iz unutrašnjeg džepa i čitam je hiljaditi put, ponovo brideći od glave do pete. Zamisli kako će se osećati oni koji je prvi put čitaju kad sam i ja zadivljen, pomišljam dok tu-maram sam.

To je bolje. Vazduh da slobodno dišem. Ponovo sam usredsređen.

Kako li je ta devojka samo drska.

Odbojna je. Mora da mi bude odbojna, a i dala mi je dobar razlog za to.

To će biti mnogo lakše nego da žudim za njom.

Treće poglavlje

P ošto je svadbena grupa išla zaobilaznim putem kako bi napravila krug oko kraljevskog parka, istovremeno stižemo na Trg Belmor, koji je živ, bučan i vrvi od ljudi pošto su se vesti o tek venčanom paru raširile i raspirile uzbuđenje. Prilazim prvoj kočiji i nudim ruku majci, koja silazi kao da lebdi, visoko podignute glave, čekajući bilo koga na trgu da zucne i reč o njenom položaju jer, daje se na znanje, Florens Melrouz je stigla i neće otići nikuda. Koliko i udaja starije ćerke za vojvodu, majci je nesumnjivo išlo naruku što je, tako vedra, pričljiva i drugačija, omilela ledi Tilsberi i ledi Blajd, uglednim damama iz visokog društva. Gospe iz viših krugova žele da se druže s upućenim damama, a Florens Melrouz, supruga vlasnika najtiražnijih novina u Londonu, svakako je upućena. Kome treba bulevarska štampa kad ima Florens Melrouz?

„Hvala, Frensise“, kaže mama i uzima podruku oca, koji je već čeka na kaldrmi, pa ga pušta da je povede stepenicama do naše kuće. Sad oboje izgledaju kao da lebde od silne sreće. Ovo je novo doba za Melrouzove, bez briga i novčanih pritisaka. Razdoblje kad ću i ja preuzeti odgovornost.

Poravnavam sako i koraknem prema kući, ali tad prime tim da nešto nedostaje. Okrećem se levo pa desno pa ponovo prema kočijama. „Majku mu“, sikćem sebi u bradu. Gde li je nestala, dođavola? Pogledam prema kući gospodina Ficdžeralda, arhitekta koji je projektovao Trg Belmor i poslodavca štalskog momka. Moram da odem tamo i porazgovaram s njim. Da ga lepo zamolim da momku zapreti otkazom ako nastavi da se viđa s Klarom pošto se bojim da moje upozorenje nije imalo nikakvog uticaja. Da, moram to da uradim. I najbolje je da to učinim odmah.

„Kuda ćete?“, pita Taja Vinters dok prolazim pored nje, namerno izbegavajući da pogledam njenu vitku priliku.

„Ne verujem da se to vas tiče“, odgovaram što učtivije mogu s mlakim osmehom i oborenim pogledom. Pošto su moje telesne reakcije nezaustavljive kad je ova devojka blizu, ne smem da je pogledam. Niti da osetim njen miris. U stvari, najvažnije je da je izbegavam; kad bi me se samo klonila.

„Nisam sigurna da bi se mom bratu, baš kao ni vašoj sestri, dopalo vaše odsustvo kad stignu na slavlje.“

Zaustavljam se i mrštim dok zurim u kitnjaste pozlaćene ograde koje opasuju vrtove Trga Belmor. O čemu li priča? „Moja sestra i njen muž“ – koji je, nažalost, Tajin brat, što znači da ne mogu pobeći od nje – „otputovali su u Pariz, gde će provesti nekoliko romantičnih dana, nagađam, pre nego što isplove prema Italiji i drugim evropskim zemljama i konačno Indi...“, začutim, ne samo zato što Taja Vinters izgleda razgaljeno već i zato što još jedna kočija skreće na trg. Vuče je konj kog prepoznam. *Moj konj*. Figaro.

„Ah, evo ih!“, zapevuši Visterija, što tera moje roditelje da se okrenu na vrhu stepenica gde svi stanari Trga Belmor mogu odlično da ih vide.

„Šta se dešava?“, pitam nikog određenog.

Taja Vinters mi brzo otvara oči. „Odlučili su da odlože bračno putovanje.“

„Molim?“ Zapanjeno se okrećem prema njoj i vidim da uživa. Da odlože? Ali ne mogu to da urade. Imam priču koju treba objaviti. Vesti koje treba ispričati.

„Njihovo bračno putovanje, oni neće oti...“

„Da, da, čuo sam vas prvi put.“ To je baš nezgodno, moram reći.

Taja iznenađeno zatrepće. „Veoma ste nepristojni, gospodine Melrouze.“

Tiho se nasmejem. Ova devojka je stvarno neverovatna. „Ja sam nepristojan?“

„Da, nepristojni ste“, odgovara i prekršta ruke na grudima, koje se još više podižu. Naravno, nezaustavljivo, pogled mi pada na nabujale polulopte nalik breskvama tek polovično pokrivene tamnoplavim uvojcima.

„Izvinjavam se“, kažem dok gutam knedlu i skrećem pogled. Odjednom mi je vruće.

„Možda neću prihvatiti vaše izvinjenje.“

„To je vaše pravo, mileći.“ Osmehujem se, uživajući u blagom igranju njene brade. Siguran sam da bi me naterala da progutam izvinjenje, a pošto sam zaista zabrinut da će upravo to uraditi – jer je očigledno veoma drska – penjem se stepenicama prema svojim roditeljima, koji izgledaju prilično zadovoljno. „Elajza ne ide na put?“

„Ne još, mili“, odgovara mama.

Tata sleže ramenima. „Tvrđi da ima posla, a odavno sam prestao da se raspravljam s tvojom sestrom kad je o poslu reč.“

Pa sjajno. Moj naum je upravo propao. Voleo bih da kažem Elajzinom novopečenom mužu da zahteva da otputuju. Nažalost, ne mogu to učiniti bez opasnosti da uzrujam mnogo ljudi. K vragu, šta sad?

Okrećem se prema trgu. Kočija se zaustavlja i utom odjekne oduševljen aplauz. Dakle, sad vole vojvodu, je li? Sad im je idol? Licemeri. Ti ljudi su Vintersovima bili pretvorili život u pakao. Okretali su im leđa. Maltene su ih najurili iz grada, a sad su svi tu i proslavljaju vojvodino venčanje.

Naslanjam se na štap i gledam kako visoko društvo oberučke želi dobrodošlicu svojevremeno osramoćenom vojvodi. Utom ponovo osetim ono peckanje. Posmatra me. *Ne gledaj, Frenk. Ne gledaj.*

Međutim, oči me izdaju te podižem pogled. Taja stoji kod zadnjeg dela kočije i brzo okreće glavu čim je pogledam. Opčinjeno gledam kako joj se grudi polako podižu i spuštaju. Vidim kako smušeno sklanja kosu s lica i ponovo mi dobacuje pogled. Ne promiče mi da je gvirnula ka meni baš kao ni da su joj obrazi porumeneli.

I tad shvatam... i ja nju privlačim. „Zaboga“, promrsim dok je gutam pogledom. „To je baš nezgodno.“

Gleda me kako mrmljam sebi u bradu i onda se, kao da se prenela iz transa, vraća u sadašnjost i zaškilji prema meni kao da se upravo setila da sam je ozlovoljio. Dobro je. Neprijateljstvo je poželjno.

Odmahujem glavom, silazim stepenicama do kaldrme i kružim kako bih Taji prišao s leđa i primakao joj usne što bliže uvu a da ne privučem pažnju i izazovem sumnju. *Šta radiš, Frenk?* „Niste moj tip.“ Naprosto je jače od mene, osećam se kao da ponovo vladam situacijom.

Taja se nasmeje, što izaziva pometnju mojim pantalonama. „Čula sam da je sve što nosi suknju vaš tip, gospodine Melrouze.“ Okreće se prema meni i lice joj je iznenada veoma blizu mog, toliko blizu da osećam njen dah na obrazima. Gutam knedlu, poveliku od truda da budem neupadljiv. Je li čula? Dođavola, šta je tačno čula?

„Srećom, vi niste *moj* tip.“ Polako trepće dok mi zelenim očima jednako sporo prelazi pogledom po licu.

„Nisam?“

„Ne“, odgovara šapatom nalik predenju, „ne privlače me ženskaroši.“

„Hvala nebesima“, promrsim i pogled mi pada na te divne, pune ružičaste usne stvorene za ljubljenje. Gotovo je nastrano što je Bog tolikom lepotom blagoslovio devojkju koju ne smem da taknem.

„Nagađam da želite ženu koja nema ni trunku petlje.“ Taja trepne i trepavice joj zadrhte. Ujeda se za usnu. Potpuno opčinjen, nemoćno shvatam da se prostor između naših usana smanjuje, toplota njenog daha postaje vrelija na mojoj koži, a naše okruženje nestaje. Poljubi je. Probaj je.

„Ne bih se složio“, odgovaram dok osećam miris zadovoljstva koje ću tek probati.

„A šta to zamišljate da radite?“, pita šapatom, veoma tiho, ali na mene deluje gromoglasno. Zaustavljam se tik ispred njenih usana.

Gospode bože!

To je veoma dobro pitanje. *Šta radim, kog đavola?*

Gutam knedlu, povlačim se i brzo se osvrćem. Odahnem kad vidim da je svima pažnja na mladencima, hvala bogu. Odmahujem glavom da se priblerem i potiskujem nagon da išta pomerim u pantalonama.

„Mislim da je najbolje da se jedno drugom sklanjamo s puta“, kaže Taja, a ja prasnem u smeh.

„Odgovara mi.“ Stalo mi je da sačuvam živu glavu i dobar odnos sa svojom sestrom. „Želim vam lep ostatak dana, miledi.“ Klanjam se i usiljeno osmehujem dok se povlačim.

„Hej, brate.“ Klarin pevljivi glas je visok i udaljen, može se reći i zadovoljan. Pratim zvuk uz prednji zid kuće do

prozora njene sobe i spazim je nehajno naslonjenu na podlaktice. „Jesi li dobro?“, pita prilično veselo.

Neka sve ide u vražju mater.

„Sve je u redu, sestro“, uveravam je, pokunjen od sramote. Ne želim ni da pitam koliko je Klara videla pošto sam siguran da je moj trans potrajao. Sad bar znam da nije sa štalskim momkom. Bar je nešto dobro u svemu ovome.

Ostavljam Tajū i polazim prema stepenicama. Dok stignem do ulaznih vrata, svi već piju šampanjac u salonu, uključujući moju sestru i njenog muža, na šta se još nisam navikao. Uzimam čašu i pridružujem im se. „Dakle, odložili ste bračno putovanje“, kažem što ležernije mogu pa otpijam gutljaj. Osvrćem se po salonu jer se trudim i da izgledam opušteno.

Slutim da se Elajza osmehuje pa je pogledam. „Jesmo“, odgovara jednostavno, bez daljeg objašnjavanja. Ne sumnjam da to namerno radi jer zna, budući da smo nadugačko razgovarali o mom susretu s drumskim razbojnikom za koga mislimo da je žena, koliko sam nestrpljiv da objavim priču. Međutim, nema svrhe da to uradim dok Elajza suvereno vlada stranicama *London tajmsa* proširenom i veoma zanimljivom pričom o porodici Vinters. U proteklīm nedeljama nije objavljen jedan dugačak članak, već mnoštvo članaka – čitava neverovatna priča podeljena je u delove, a ja sam predložio tu poslovnu taktiku. Priznajem da nisam predvideo da će to postati dugoročni feljton, već sam mislio da će se priča započeta vojvodinom prosidbom završiti Elajzinim i Džonijevim venčanjem i odlaskom na put. „Dragi brate, da si odvojio vreme“, nastavlja ona, „da pročitaš moj jutrošnji članak, znao bi da je priča daleko od završene.“

Davo me odneo. „Bio sam zauzet.“

„Kupovinom još jednog sako?“